

Les televisions regionals en xifres

	Pressupostos primer any (en milions)	Producció pròpia	Hores setmanals	Personal fix
RTVM (Madrid)	5.000	50%	75	250
TVV (València)	5.000	60%	70	550
Euskal Telebista	—	60%	75	400
TV3 (Catalunya)	4.800	65%	100	800
Televisió de Galícia	2.500	70%	94	343
Canal Sur	4.500	40%	60	163

tre el gran públic, com Emilio Aragón, que presenta un concurs, Pepe Navarro, que condueix un programa de varietats, o l'actriu Maria Barranco, una de les muses de Pedro Almodóvar, que fa el paper d'àngel en un *magazine* amb nom de pel·lícula: *Adivina quien viene esta noche*.

Les crítiques al Canal Sur

Els detractors de Canal Sur l'han batejat com *el canalillo*. Fins ara el blanc de totes les crítiques ha estat Salvador Domínguez, militant del PSOE que va començar la seva carrera com a governador civil de Cadis i que actualment és el director general de RTVA. A Domínguez, des de l'oposició se l'ha denunciat per presumptes irregularitats en l'adjudicació de l'equipament tècnic a l'empresa PESA, les compres de programació o les primeres contractacions de personal i més endavant la convocatòria d'oposicions, que va acabar als tribunals.

Però la crítica també ha esquitxat el mateix consell d'administració, format per representants de tots els partits polítics amb representació parlamentària, quan a excepció dels dos representants d'Esquerra Unida-Convocatòria per Andalusia, tots els seus membres van acordar adjudicar-se un sou mensual de mig milió de pessetes. Però la crítica més unànime, des de sectors professionals i polítics, al nou Canal Sur se centra en la poca producció pròpia que generarà. Només els informatius, un programa de bous i dos d'esports s'elaboren a la nova televisió, tota la resta de programació es compra a productores. Aquesta política de fer compres en pla *supermercat* impedeix —a parer de les veus crítiques— portar a terme un projecte cultural de contingut netament andalús, que és la raó de ser de la televisió autonòmica com el gran aglutinant d'una realitat cultural que uneix i dona sentit a una comunitat com a col·lectiu. □

ESPORTS, L'ESTRELLA DE LA TELEVISIÓ GALLEGA

TVG, un canal estret

La crisi de direcció permanent de la televisió gallega és la causa dels problemes d'explotació i la falta de programes de producció pròpia en són també característics.

Marina Folgueira (La Corunya)

La inestabilitat política que ha marcat la vida autonòmica gallega des del mateix dia del seu naixement ha condicionat la posada en marxa dels mitjans públics de comunicació de la Comunitat autònoma i el seu desenvolupament posterior. En els més de tres anys que fa que funciona el canal de televisió de Galícia ha conegut ja tres directors generals, amb els seus equips corresponents, i va estar al centre de l'huracà de la lluita partidària. Les intrusions dels polítics i els problemes dels polítics enterboleixen el projecte de posar en marxa una televisió oficial-

ment en gallec, amb alguns indicis de bilingüisme, forçats quasi sempre per invitats de l'exterior i pel·lícules en versió original.

Els conservadors passaran a la història autonòmica com els autors del projecte que donà vida a la ràdio i la televisió autonòmiques. El 24 de juliol de 1985, la vespra del dia de la pàtria gallega i a pocs mesos dels segons comicis autonòmics, va ser inaugurada la Televisió de Galícia, que començà la seua programació regular el mes de setembre d'aquell mateix any. En aquell moment ocupava la presidència de la Xunta l'aliancista Xerardo Fernández Albor i la vice-presidència José Luis

Les instruccions dels polítics enterboleixen el projecte d'una televisió oficialment en gallec.

Bernaldo de Quirós, director de TVG.

Barreiro Rivas, impulsor del canal autonòmic.

Per aquelles dates, la posada en marxa de la TGV va costar més de cinc mil milions de pessetes, als quals cal afegir anualment prop de quatre mil milions procedents dels fons de la comunitat autònoma. Durant 1985, les transferències per a despeses de funcionament pujaven més de set-cents vuitanta-cinc milions, el 1986 a mil set-cents milions, el 1987 a dos mil dos-cents setanta-sis milions i el 1988 va arribar als 4.000 milions de pessetes. Enguany, la companyia de Ràdio-televisió de Galícia i els seus associats tenen un pressupost de poc més de sis mil milions de pessetes, dels quals la TGV percebrà 4.726.769.000 de pessetes.

Aquestes quantitats comporten un increment del 15,8% sobre el pressupost en vigor durant l'any passat.

Però també es va preveure un increment dels ingressos per publicitat del 22,5; cosa que exigeix que es recaptin 1.500 milions, un objectiu bastant difícil. De fet, els ingressos per publicitat, malgrat que han crescut, no permeten finançar ni la quarta part de les despeses i continuen lluny de les previsions dels projectes anuals, malgrat continuar amb els anuncis de begudes alcohòliques.

Si examinem les previsions, la TGV tancarà 1989, com els altres exercicis, amb dèficit, cosa que és molt preocupant. En l'actualitat, tothom admet que la TGV viu per damunt de les seues possibilitats econòmiques, però ningú —ni el consell d'administració— fa res

per a acabar amb aquesta situació. Se sap que el balanç econòmic és negatiu, però no es coneix la quantitat exacta de dèficit que s'ha acumulat.

Vicis antics

El naixement de la TGV es va envoltar també d'una polèmica per la política de contractacions que va seguir, principalment per l'*enxufisme* que ha caracteritzat la cobertura d'alguns llocs. Però la controvèrsia queda en els papers i ja no afecta el funcionament actual.

Instal·lacions de TVG.

Segons dades oficials, la plantilla del canal autonòmic està integrada per 224 persones —55 dones i 59 homes—. De tota manera, als contractats cal afegir-hi 119 persones que figuren com personal eventual, en pràctiques o col·laboradors dels distints programes. Així s'arriba a una xifra de 333 persones en la Televisió de Galícia, amb una mitjana d'edat de trenta anys.

Aquest progressiu augment de personal, quasi tot concentrat en les instal·lacions centrals, a Santiago de Compostela, està molt connectat amb l'augment de programes de programació pròpia i a l'ampliació d'hores d'emissió. Ara per ara, la TGV ha aconseguit obrir l'emissió a partir de les dotze del matí i mantenir la programació de manera contínua fins a les dotze o la una de la nit, segons els dies. Hi ha al voltant de noranta hores setmanals de programació 47 de les quals són de producció pròpia.

Paral·lelament, el canal autonòmic ha aconseguit rebaixar les zones d'ombra on no arribaven les seues emissions. L'esforç inversor de la Xunta ha fet possible que quasi el 80% de la po-

blació gallega pugua seguir els programes.

Més espectadors

La política de TGV s'orienta a l'increment, per damunt de tot, de l'audiència i a oferir una programació que agrada als anunciants i les agències. Hi abunden les retransmissions esportives —quasi setanta partits de futbol el 1988 i quatre o cinc retransmissions esportives cada cap de setmana—, les pel·lícules, sèries, programes de varietats i *revistes del cor*. En canvi, els programes culturals s'han reduït. La pro-

gramació està pensada per al gran públic i es presta més atenció a les qüestions comercials, encara que es manté una bona oferta informativa.

Mirant a l'exterior

Després de tres anys dedicats als problemes d'ordenació i funcionament intern, la TGV ha iniciat una nova etapa: l'obertura cap a l'exterior. El 1988 ja va posar en marxa aquesta política, que es va concretar en la presència en fires i mercats internacionals, no només per a comprar sinó per a oferir també la venda de producció pròpia, i en les coproduccions.

TGV va estar en el saló Munditele i en el Mipeon, al mateix temps que firmava amb les televisions autonòmiques espanyoles la producció d'una sèrie de set capítols sobre la figura de Picasso i amb la BBC una altra sobre la fauna animal.

Al llarg de l'any passat, TGV va subscriure, també, un acord amb el Canal 10 per a l'intercanvi de programació i va establir contactes amb emissores de Cuba, Veneçuela i Argentina, sobretot per a retransmissions. □